

**BULETINUL PAROHIAL AL BISERICII
ORTODOXE ROMÂNE
"ÎNVIEREA DOMNULUI" SAARBRÜCKEN**
+
GEMEINDEBRIEF
der Orthodoxen im SAARBRÜCKEN 1993 - 2017
+
NUMĂRUL 7, OCTOMBRIE 2017

RUMÄNISCH ORTHODOXE KIRCHENGEMEINDE "AUFERSTEHUNG DES HERRN" SAARBRÜCKEN
PFÄHLERSTR. 2, 66117 SAARBRÜCKEN

COLABORAREA CREDINCIOȘILOR CU PREOTUL PAROH

Termenul de „parohie” a pătruns în limba română din limba elină. Prin acest termen s-a înțeles, la începutul creștinismului, prima comunitate creștină dintr-un oraș, sau totalitatea creștinilor dintr-un oraș sau sat, care, după cuvântul Sfintei Scripturi, „*neavând cetate stătătoare aici, căutau pe cea care va să fi*” (Evrei 13,14) și se socoteau ca unii care locuiesc împreună, ca unii care au același fel de trai și aceleași preocupări în „*vremelnicia acestei vieți*” (1 Petru 1, 17), ca unii care sunt „*străini și rătăcitori în această lume*” (1 Petru 2,11).

Parohia este totalitatea credincioșilor care se împărtășesc din același potir. Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române din anul 2011 definește la articolul 43, parohia în felul următor: Parohia este comunitatea creștinilor ortodocși, clerici și mireni, situată pe un anume teritoriu și subordonată centrului eparhial din punct de vedere canonic, juridic, administrativ și patrimonial, condusă de un preot paroh numit de chiriarhul (arhiepiscopul sau episcopul) eparhiei respective.

Capul acestui organism și în același timp conducătorul parohiei este preotul. El reprezintă pe Iisus Hristos și lucrează în numele Lui. El îndeplinește funcția cea mai însemnată și în același timp cea mai plină de răspundere din parohie. El are datoria de a vesti Evanghelia, de a preda învățăturile Bisericii, de a săvârși dumnezeieștile Taine și toate sfintele ierurgii, prin care credincioșii sunt puși în legătură cu Dumnezeu.

„*Funcțiunea de păstor a preotului nu este o întreprindere a sa și nici nu o exercită în numele vreunei autorități lumești sau temporare. El este, într-adevăr, membru al societății în care trăiește, el activează ca preot în mijlocul semenilor săi, este ales dintre dâșii și este pus la dispoziția acelor nevoi ale lor, care privesc mântuirea și, deci, sufletele lor. Auspiciile sub care se mișcă lucrarea preoției,*

precum și obiectul final transcendent al misiunii sale îi imprimă un caracter supranatural”.

Cu toate acestea, preotul nu este parohia, el este numai capul văzut, conducătorul parohiei. Parohia este însă un organism întreg, un corp alcătuit din cap, trunchi și membre, este o comunitate alcătuită din mai mulți oameni. Dacă preotul este capul parohiei, membrele parohiei sunt credincioșii, de aceea ei au o serie de îndatoriri, văzute mai ales ca o necesitate a colaborării lor cu preotul paroh. Acestea sunt:

A) Datoria de a participa cu regularitate la slujbele Bisericii, săvârșite mai ales în duminici și sărbători.

Sfintele slujbe nu se săvârșesc atât de mult pentru preot cât mai ales pentru credincioși. Ei au rolul lor bine precizat în cadrul cultului divin creștin, acela de a fi prezenți, de a-și aduce obolul, darul cel atât de necesar altarului, de a cânta și de a da răspunsurile liturgice, de a primi învățătura creștină și de a se împărtăși cu sfintele taine. Deci prezența și activitatea credincioșilor în cadrul cultului divin este o datorie și o necesitate esențială. Numai parohia aceea duce o viață normală, ai cărei membri sunt conștienți și își îndeplinesc aceste îndatoriri.

B) O altă îndatorire a fiecărui credincios este aceea de a asculta de conducătorul lui sufletească și de a colabora cu el după putință la lucrările din parohie.

Fiecare credincios trebuie să aibă interes și dragoste și să dea concurs nelimitat preotului, la munca pe care preotul o desfășoară pentru binele și progresul parohiei. La construirea și renovarea bisericii, a caselor parohiale și a altor lăcașuri de interes creștin și bisericesc, la procurarea de obiecte, veșminte și alte lucruri pe seama bisericii, la înființarea și aranjarea bibliotecii parohiale, la aranjarea și înfrumusețarea cimitirului, la ajutorarea celor lipsiți, etc.

Sunt lucrări unde credincioșii pot și au datoria să ajute pe preotul lor.

C) Fiecare credincios trebuie să aibă o puternică conștiință de enoriaș.

Această conștiință trebuie să fie atât de vie și de trează încât fiecare creștin să considere parohia ca pe o adevărată, caldă și binefăcătoare familie a sa. În această mare familie creștină trebuie să domnească duhul dragostei reciproce, al ajutorării frățești, al colaborării armonioase și al manifestărilor religioase în comun. Această legătură îți dă conștiința de enoriaș, iar conștiința aceasta te face să te interesezi de aproape de bunul mers al parohiei, îți dă plăcerea și satisfacția să lucrezi în cadrul comunității creștine, pentru dezvoltarea și sporirea enoriei. Conștiința aceasta nu te lasă să fii pasiv, să fii indiferent față de problemele creștinismului și ale parohiei, nu te lasă să te izolezi și să cazi în egoism, în individualism și particularism bolnăvicios. Conștiința de enoriaș te face să fii interesat de aproape în toate problemele parohiei, te face să fii activ, să fii luptător și totdeauna prezent în lucrările parohiei. Colaborarea preotului dimpreună cu credincioșii săi trebuie să fie una permanentă și

nicidecum întreruptă, în special întrucât continuitatea și perseverența sunt și rămân însușiri de prim rang în misiunea preotească. Acțiunea de modelare a sufletelor pentru împărăția lui Dumnezeu nu permite sincope, nici renunțări, indiferent de scuze. „Un sculptor poate spune: Acum am terminat statuia, pot să mă odihnesc sau să fac altceva. Tot așa poate spune pictorul, compozitorul, medicul. Nu poate spune acest lucru preotul. Din două motive: întâi, pentru că el nu poate considera niciodată isprăvită munca de modelare a sufletelor ce i s-au încredințat și, în al doilea rând, el nu are de condus un singur suflet, ci o mulțime ce îi cere și îi așteaptă sprijinul și îndrumarea pe acest drum al urcușului moral”.

Părintele Ene Braniște vorbind despre legătura preotului cu credincioșii zice: „Relația firească dintre păstor și turmă este temelia pe care se înalță, încetul cu încetul, legăturile de ordin religios între preot și credincioși, care sunt cele dintâi și cele mai trainice și care derivă din însăși misiunea preotului, care este aceea de a mijloci legătura credincioșilor cu Dumnezeu și de a lucra pentru mântuirea sufletelor lor.”

Apelativul de mare cinste și înnobilit de atâta respect, cel de părinte, arată că păstorul sufletesc „are față de fiii săi duhovnicești tot atâtea drepturi, datorii și răspunderi în ordinea religioasă, cât și părinții lor după trup, pe plan material și social. El are dreptul să-i învețe, să-i binecuvânteze și să-i sfințească, să-i îndrume, să-i certe și să-i mustre, să-i pedepsească chiar, la nevoie, cu mijloacele care îi stau la dispoziție

spre binele lor spiritual. Toți laolaltă alcătuiesc marea familie duhovnicească a preotului”.

Nu numai în sarcina preotului cade povara responsabilității sub diferitele ei forme. Fiind și el membru al comunității, nu poate gira, singur, bunul mers al acesteia. El, fiind luat dintre oameni, este pus pentru oameni, tocmai în idea de a-i coopta în ceea ce numim adunare, comunitate bisericească. O îndatorire de bază și de vază a celor păstoriți este aceea de a genera și consolida o conștiință puternică de enoriaș, de membru responsabil și prezent, prin interes și manifestări, în evaluarea și orientarea corectă și continuă a parohiei spre progres. „A fi botezat în aceeași biserică, în aceeași cristelniță, adeseori de la același preot, a te împărtăși din același Potir, a avea îndrumător sufleteșc una și aceeași persoană, împreună cu majoritate a credincioșilor din parohie, înseamnă a fi legat cu toate puterile ființei tale de patrimonial spiritual și material pe care îl alcătuiește parohia”.

Legătura strânsă a preotului cu păstoriții și permanența lui în parohie reprezintă un mijloc pentru întărirea ideii și a conștiinței de parohie în sufletele credincioșilor, un mijloc pentru apărarea unității de credință, o stavilă împotriva propagandei sectare și o măsură practică pentru preîntâmpinarea ruperii enoriașilor de preot și de parohie, ce echivalează cu ieșirea lor din Biserică, dincolo de care nu există mântuire.

Sfântul Apostol Pavel definește Biserica, și deci într-o anumită măsură și parohia, drept „Trupul lui Hristos”. Un trup suntem noi cei mulți, pentru că toți ne împărtășim dintr-o pâine. (I Cor. 10-

,17). Toți laolaltă, adică cler și popor, alcătuim trupul lui Hristos, iar „fiecare în parte sunteți mădule”, membre ale aceluiași trup (I Cor. 12,27), pentru că „trupul nu este alcătuit dintr-un singur membru, ci din mai multe” (I Cor. 12,14). Între aceste membre trebuie să fie un raport de colaborare desăvârșită, trebuie să fie o armonie perfectă de funcțiuni. Așa precum în circuitul vieții și în buna funcționare a organismului fizic trebuie ca fiecare parte a corpului să-și îndeplinească funcția ei, rolul ei special; tot astfel și în parohie, fiecare membru, fiecare credincios e dator să-și îndeplinească îndatoririle lui. Dacă unele părți, unele organe sau membre ale corpului omenesc nu funcționează deloc, sau funcționează anormal, atunci întreg organismul se resimte, întreg corpul este bolnav. La fel și în Biserică și în parohie, dacă nu există colaborare între cler și popor, sau dacă anumiți credincioși nu-și îndeplinesc îndatoririle lor în cadrul parohiei, atunci se împiedică bunul mers al enoriei întregi, se deranjează funcția normală a întregului organism, se îmbolnăvește întreaga comunitate.

Preot EMANUEL GAFIȚA

Valoarea și însemnătatea Sfintei Liturghii

Învățăături ortodoxe

La Cina cea de Taină Mântuitorul Iisus Hristos a instituit Sfânta Liturghie și a predat-o Sfinților Apostoli. Numai Biserica Ortodoxă săvârșește Sfânta Liturghie.

„Gândește-te la ce fel de masă iei parte la Sfânta Liturghie! Însuși Hristos ne hrănește cu propriul Lui Trup și Sânge”.

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

„Sfânta Liturghie mai ține lumea”.

(Părintele Arsenie Boca)

„Când Domnul Iisus Hristos, la Cina cea de Taină, a predat această Taină Sfinților Apostoli a zis: «aceasta (Sfânta Liturghie) să o faceți întru pomenirea Mea». Adică, această Taină pe care Eu v-o predau, să o săvârșiți zilnic”.

(Sfântul Nicodim Aghioritul)

Urmașii Sfinților Apostoli, episcopii și preoții, au primit harul preoției și au îndatorirea să săvârșească Sfânta Liturghie des, până la a Doua Venire a Domnului Hristos.

„Să venim cu dragoste și cu cucernicie, de se va putea mai mult decât la altă rugăciune, la Liturghie în fiecare zi, căci din nimic altceva ca dintr-aceasta nu va avea folos creștinul”. (Sf. Simeon al Tesalonicului)

„Sfânta Liturghie, marea taină mântuiește lumea, sau o ferește de urgiile Antihristului (de arătarea și de urgiile Antihristului). Iată de ce, toată lumea ar trebui să vină la Sfânta Liturghie că pentru dăinuirea lumii e darul acesta pe pământ [...] Dumnezeu coboară între oameni și suie oamenii la Sine, pe scara Sfintei Liturghii”; „Cu Dumnezeu te întâlnești mai ușor și mai bine în Biserică și în Tainele ei; de aceea cercetarea Bisericii (participarea la slujbe, mai ales la Sf. Liturghie) este o obligație morală”. (Pr. Arsenie Boca)

Sfânta Liturghie începe dimineața cu Proscomidia, care este săvârșită de preot.

„Pomenirea de către preot la Proscomidie, cu scoaterea miridei este cea mai importantă (pentru vii sau răposați), ori de câte ori se săvârșește Sfânta Liturghie”. (Pr. A. Boca)

Pentru ca pomelnicele pe care le facem să fie pomenite la

Proscomidie, trebuie să ajungă la Sfântul Altar dimineața sau să fie date preotului cu mai mult timp înainte.

„...în vremea Proscomidiei să pomeniți și voi în minte numele (scrise în pomelnicele voastre), să participe și inima voastră la durerea fiecărui suflet ce-l pomeniți, fie viu, fie adormit. Să aduceți în mintea voastră toate cazurile oamenilor, dar și pe cei pe care îi aveți în mod deosebit în atenție și să spuneți: «Măria, Nicolae, Tu știi, Dumnezeu, problemele lor! Ajută-i!»”. (Sf. P. Aghioritul)

La Sfânta Liturghie, atunci când preotul rostește rugăciunile de la Epicleză, Duhul Sfânt sfințește pâinea și vinul din Sfântul Potir, prefăcându-le în Sfântul Trup și Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos.

Participarea deasă la Sfânta Liturghie ne ajută mult să împlinim poruncile lui Dumnezeu și de asemenea să ne pregătim pentru a ne împărtăși. Sinodul II din anul 381 a hotărât: „Cine nu merge la Sfânta Liturghie trei duminici una după alta, dacă este preot, să se caterisească, iar dacă este mirean să fie afurisit (să fie oprit de la împărtășire)”.

Despre primirea Sfintei împărtășanii

„împărtășania este Sfânta Taină în care creștinii evlavioși se împărtășesc cu însuși Trupul și Sângele Domnului Iisus Hristos.

Cum trebuie să ne pregătim de împărtășire?

Prin post (sufletesc și trupesc) și rugăciune (la slujbele bisericești, acasă și cât de des ne putem ruga în minte), mărturisirea sinceră a păcatelor noastre la duhovnic și iertarea, din toată inima, a celor care ne-au greșit.

Prin această Sfântă Taină primim pe însuși Hristos”. (Sf. Nicolae Velimirovici)

Pentru a primi pe Mântuitorul în Taina Sfintei împărtășanii și pentru a păstra în noi, după ce ne împărtășim, cât mai mult harul Sfintei Împărtășanii, trebuie să ne pregătim duhovnicește pentru împărtășire și să avem ca principal scop al viețuirii noastre să ne sfințim viața prin cunoașterea și împlinirea poruncilor lui Dumnezeu.

Sfântul Ap. Pavel ne învață despre împărtășire: „Oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de Trupul și de Sângele Domnului. Să se cerceteze însă omul pe sine [...] Cel ce se împărtășește cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea nescotind Trupul Domnului. De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit”. (1 Corinteni 11, 27-31)

„În conștiința ta, fără să fie nimeni de față, afară de Dumnezeu, Care le vede pe toate, judecă-te, cercetează-ți păcatele, treci prin fața minții toată viața ta și spovedește-te, îndreaptă-ți greșelile. Să ne curățim în toate privințele ca să ne împărtășim cu aceste mântuitoare Taine nu spre osândă, ci spre mântuirea și sănătatea sufletului și spre îndrăznire neîntreruptă, în Hristos Iisus Domnul nostru”. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

În Sfânta împărtășanie este însuși Mântuitorul Iisus Hristos. Femeile însărcinate, este bine să spovedească și să

se împărtășească des, pe toată perioada sarcinii, chiar dacă până atunci au fost oprite de la împărtășire. Copiii trebuie împărtășiți des, căci astfel vor fi mult ocrotiți de Dumnezeu.

Rostul parastaselor pentru răposați

„Parastasele (numai Biserica Ortodoxă săvârșește parastase) au puterea să scoată un suflet chiar și din iad [...] mai ales când știm că cineva a fost nemilostiv și a avut o viață păcătoasă, atunci să facem mai multă rugăciune, Sf. Liturghii (cu parastase), 40 de Sf. Liturghii pentru sufletul lui și să dăm milostenie săracilor pentru mântuirea sufletului său [...] ceea ce nu a făcut acela, să facem noi pentru el". (Sf. Paisie Aghioritul)

În zilele de sâmbătă din Postul Paștelui și al Crăciunului, dar și în sâmbetele din an, se fac Sfinte Liturghii cu parastase pentru a fi pomeniți des, cei răposați. Să participăm și la aceste Sfinte Liturghii chiar și atunci când noi nu facem parastas sau nu putem face parastas. Toate Sfintele Liturghii sunt de mare folos celor care suntem de față.

În rânduiala parastaselor Biserica Ortodoxă pomeneste numai pe cei care au fost botezați ortodox. Pruncii uciși prin avort nu sunt botezați și de aceea nu pot fi pomeniți.

Ei nu mai pot fi botezați niciodată.

„În zilele noastre părinții își omoară copiii prin avorturi. Câte mii de prunci mor în fiecare zi! Avortul este un păcat înfricoșător. Este o ucidere, și încă una mare, căci copiii mor nebotezați. Părinții trebuie să înțeleagă că viața începe în clipa zămislirii (sufletul e dăruit de Dumnezeu în clipa zămislirii și numai El știe cu ce capacități ar fi venit în lume)". (Sf. P. Aghioritul); „Decât să omori, mai bine să mori”, „Toți care vă feriți de copii, o să suferiți". (Pr. A. Boca)

„... cei uciși se răzbună crunt. Cu privire la ce trebuie să faci pentru copiii omorâți prin avort, întreabă preoții”; „Dumnezeu apără și păzește viața omenească din iubire față de oameni. De aceea Dumnezeu se numește Iubitor de oameni. (Sf. N. Velimirovici)

Biserica ne învață că cei care au săvârșit acest păcat trebuie să se spovedească sincer, să boteze copii ai unor femei sărace și să se îngrijească de ei ca de copiii lor sau să-i îngrijească și botezați, să se împace cu Dumnezeu prin căință și rugăciuni, să vorbească tinerilor despre avort, să răspândească pliante, cărți, etc. Dacă Dumnezeu le va mai dăruia copii, trebuie primiți cu dragoste.

„Nașterea de prunci este cea mai mare mângâiere (dăruită de Dumnezeu) pentru pierderea Raiului". (Sfântul I. Hrisostom)

Iubiți Enoriași,

În urmă cu 3 ani, Domnul Ioan Țigănescu ne aducea, de la Sfânta Mănăstire PUTNA, câteva numere din revista: *"Cuvinte către tineri"* n°7 pe anul 2014. Dat fiind faptul că cele 3 numere ale revistei-almanah nu au fost suficiente pentru a astâmpăra setea de lectură duhovnicească din Parohie, noi am reprodus articolul *"Crescând copii în America"* și l-am răspândit, dăruindu-l tuturor celor care și-au manifestat dorința să-l citească.

În urmă cu câteva luni, Dl Paul URSU și, ceva mai recent, Dna Liliana SIMSEN, mi-au semnalat două articole, unul publicat în revista *"Învierea"* n°56/2017 a Mitropoliei Banatului: privind organizarea comunitară parohială și, respectiv, un depliant cuprinzând învățăături ortodoxe privind *"Valoarea și însemnătatea Sfintei Liturghii"* editat de Parohia *"Sfântul Apostol Toma"* din Iași. Amândouă aceste articole sunt de foarte mare actualitate pentru comunitatea noastră și vă îndemn să le citiți cu un catren din Sf. Iacob de la Hozeva (Sfânt Român contemporan care și-a trăit viața în pribegie, printre străini).

*"Fii pribegi ai țării mele,
Rătăciți printre străini,
Nu uitați menirea voastră
De creștini și de români!"*

Părintele Vasile MOLNAR

Rumänisch Orthodoxe Kirchengemeinde SAARBRÜCKEN
Pfählerstr. 2 - 66117 SAARBRÜCKEN

<http://www.orthodoxie-saarbrucken.org>

Date bancare: Sparkasse Saarbrücken, Cod IBAN: DE55 5905 0101 0091 2127 87
Noul număr de telefon al Parohiei: 01590/3766718 - răspunde PREOTUL.